

РЕЙ БРЕДЪРИ КРАЯТ НА ЛЯТОТО

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1999

chitanka.info

„Едно. Две.“ Устните на Хати отброяваха бавните удари на високия градски часовник, докато неподвижно лежеше в леглото си. Улиците спяха под кулата с часовника, извисил се като бяла луна, кръгла и пълна, вледеняваща със светлината си целия град в този късен летен час. Сърцето ѝ препускаше.

Тя бавно се изправи и погледна към пустите булеварди, към мрачните и смълчани морави. Люлката на верандата долу проскърцваше при всеки повей на вятъра.

Когато освободи високия си учителски кок и го остави да се разсипе по раменете си, Хати видя в огледалото водопада на дългата си тъмна коса. Учениците ѝ нямаше ли да се изненадат, помисли си тя — толковаълга, толкова черна, толкова лъскава. Не бе зле за жена на трийсет и пет. С разтреперани ръце изрови от килера скрити пакетчета. Червило, руж, молив за вежди, лак за нокти. Бледосиня рокля, лека като мъгла. Хати съблече памучната си нощница и бързо и решително нахлузи тънката материя през главата си.

Докосна ушите си с парфюм, плъзна червило по нервните си устни, изписа веждите си и припряно лакира ноктите си.

Беше готова.

После излезе в коридора на заспалата къща и боязливо погледна към три бели врати. Какво щеше да се случи, ако сега се отвореха? Тя стоеше между стените в напрегнато очакване.

Вратите останаха затворени.

Хати изплезе език към една от тях, сетне и към другите две.

Ароматът на септемврийска нощ изпълваше всичко. Бетонът отдолу стопляше с дъха си слабите ѝ бели крака.

— Винаги съм искала да го направя. — Тя откъсна кървавочервена роза за черната си коса и за миг усмихнато се обърна към прозорците. — Вие не знаете какво правя — прошепна Хати. После се завъртя и роклята ѝ се разпери във въздуха.

Босите ѝ крака безшумно се спуснаха по пътеката между дърветата и покрай уличните лампи. Тя видя всеки храст и жив плет и се зачуди: „Защо отдавна не съм се сетила за това?“ Спря сред росната трева, просто за да я усети, студена и бодлива.

Патрулният полицаи г-н Уолцър крачеше по Глен Бей Стрийт и тихо си тананикаше с тъжен тенор. Когато подмина, Хати излезе иззад дървото, зад което се криеше, и се загледа в широкия му гръб.

Когато стигна до сградата на съда с часовниковата кула, единственият звук, който чуваше, бяха босите ѝ крака по ръждивото противопожарно стълбище. На върха му, на перваза под блестящия сребърен циферблат, тя протегна ръце напред.

Пред нея лежеше заспалият град!

Хиляди покриви искряха от снега, посипал се от луната.

Хати разтърсваше юмруци и правеше гримаси на града. Презрително повдигаше полите на роклята си към далечни къщи. Танцуваше и беззвучно се смееше, после спря, за да щракне с пръсти в четирите посоки на света.

Минута по-късно тичаше с блеснали очи по смълчаните градски морави.

Стигна до къщата на шепотите.

Спря до точно определен прозорец и чу в тайната стая гласовете на мъж и жена.

Хати се облегна на стената и се заслуша в шепота. Все едно че чуваше две пеперудки, нежно шумолящи с криле на прозореца. Разнасяше се тих, далечен смях.

Тя притисна ръка до стъклото. Лицето ѝ изглеждаше така, сякаш е застанала пред светилище. По устните ѝ заблестяха капчици пот.

— Какво беше това? — извика отвътре някакъв глас.

Хати се завъртя и изчезна като мъгла.

Когато спря да тича, стоеше до прозореца на друга къща.

В ярко осветената баня — навярно единственото светло помещение в града — стоеше мъж и внимателно бръснеше стърнището около отворената си уста. Имаше черна коса, сини очи, бе двајсет и седем годишен и всяка сутрин ходеше на работа в железопътното депо, като си носеше за обед кутия със сандвичи с шунка. Той избърса лицето си с хавлиена кърпа и светлината угасна.

Хати зачака зад големия дъб на двора, сякаш обвита в паяжина. Чу изщракването на предната врата, стъпките му по пътеката, тракането на кутията с обедата му. По мириса на тютюн и свеж сапун, без да гледа, разбра, че мъжът минава покрай нея.

Като си свиркаше през зъби, той закрачи по улицата към дерето. Тя го последва, като се криеше зад дърветата, бял воал зад брястовете, лунна сянка зад дъбовете. По едно време мъжът се завъртя. Тя се скри

точно навреме. Зачака с разтуптяно сърце. Тишина. После стъпките му продължиха нататък.

Свирукаше си песента „Юнска нощ“.

Високата лампа до дерето хвърляше сянката му точно зад него. Хати беше на по-малко от два метра и се криеше зад стар кестен.

Той спря, но не се обърна. После подуши въздуха.

Нощният вятър отвяваше парфюма ѝ към дерето, точно както го бе замислила.

Тя стоеше неподвижно. Сега не беше неин ред да действа. Просто се притискаше към дървото, уморена от бесния ритъм на сърцето си.

Сякаш изтече цял час преди мъжът да помръдне. Хати можеше да чуе нежния звън на капките роса, откъснали се от тревата под обувките му. Топлият дъх на тютюн и свеж сапун се приближи.

Той докосна китката ѝ. Тя не отвори очи. Мъжът не каза нищо.

Някъде в далечината часовникът от кулата на съда удари три пъти.

Устните му нежно и леко покриха нейните.

После се плъзнаха към ухото ѝ и тялото му я притисна към дървото. Той зашепна. Значи тя била онази, която през последните три нощи надничала през прозорците му! Целуна я по шията. Тя, тя го била следила последната нощ! Той я погледна. Сенките на дърветата нежно падаха наоколо, по устните ѝ, по страните ѝ, по челото ѝ, виждаха се само очите ѝ, грейнали и живи. Тя била прекрасна, знаела ли го? Мислел си, че го преследват призраци. Смехът му прозвуча като съвсем тих шепот в устните му. Той я гледаше и посегна към джоба си. Извади кибрит, драсна клечка и я поднесе към лицето ѝ, за да я види, но тя хвана ръката му и я задържа, докато клечката не угасна. След миг той я пусна да падне във влажната трева.

— Няма значение — каза мъжът.

Тя не погледна към него. Той мълчаливо я хвана за ръка и закрачи.

Загледана в белите си крака, Хати отиде с него до студеното дере и се спусна към тихия поток, към покритите с мъх брегове и върбите.

Той се поколеба. Тя почти вдигна очи, за да види дали още е тук. Бяха излезли на светло и Хати държеше главата си извърната, така че

мъжът да вижда само развяващата се чернота на косата ѝ и белотата на ръцете ѝ.

— Нали знаеш, не си длъжна да идваш по-нататък — каза той. — От коя къща идваш? Можеш да изтичаш обратно, където и да е тя. Но ако избягаш, никога не се връщай, не искам да те видя. Повече не мога да издържам това, нощ след нощ. Това е единственият ти шанс. Можеш да избягаш, ако искаш!

Лятната нощ я обливаше с дъха си, топъл и тих.

Тя отговори, като вдигна ръка към него.

Когато на сутринта слезе долу, Хати завари баба си, леля си Мод и братовчед си Джейкъб да тъпчат усти със студена овесена каша. Тя придърпа стол и седна. Носеше строга дълга рокля с висока яка. Косата ѝ беше вдигната на стегнат кок зад ушите, лицето ѝ бе бледо и страните и устните ѝ нямаха никакъв цвят. Изписаните вежди и начернените мигли бяха изчезнали. Ноктите ѝ не бяха лакирани.

— Закъсняваш, Хати — казаха всички, сякаш се бяха наговорили.

— Зная. — Тя не помръдна на стола си.

— По-добре не яж много — рече леля Мод. — Осем и половина е. Вече трябваше да си в училището. Какво ще каже директорът? Даваш чудесен пример на учениците си.

Тримата я погледнаха.

Хати се усмихваше.

— Не си закъснявала от дванайсет години, Хати — каза леля Мод.

Хати не помръдна, само продължаваше да се усмихва.

— Най-добре да тръгваш — казаха те.

Тя излезе в коридора, за да вземе зеления си чадър и да си сложи плоската сламена шапка с панделка. Те я наблюдаваха. Хати отвори вратата, обърна се и продължително ги изгледа с изчервено лице, сякаш се канеше да каже нещо. Тримата се наведоха към нея. Тя се усмихна, изтича навън и захлопна вратата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.